

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΑΡΧΩΝ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Η Έλληνική δριστικρατία στη Ρευμανική αύλη. ‘Ο νέγεμον Ιωάννης Καραβάζης και ο ἄρχων Αργυρόπουλος. ‘Η πρώτη Ελληνική παρέσταση στὸ Βευκουρέστι. Ο «Φωκίων» και οἱ μαθῆται τῆς Ακαδημίας. ‘Ο πρώτος δραματικὸς πρωταγωνιστὴς τῆς νεοελληνικῆς σκηνῆς. ‘Ο ‘Αλκαζής και ο τραγικός θάνατος του, καλ. κλπ. κλπ.

ΕΤΑΞΕΙ της βυζαντινής άριστοσουπίτια τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰώνος, ξεχωρίσει ἡ μορφή του Κονσάτου. Αργυρόποτούν. Ο «ἄρχων». Αρχηγόποτος λέγεται ἐνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεστάτους ἄντες τῆς ἐποχῆς πεπαιδευμένος καὶ διασκεψιμόνος. Διποτὲ ἀναφέρουν οἱ βιωγόρθοι του. Απόγονος της εγγονικής οικογένειας του ήρχαισε ἐπὶ Κομνηνῶν, εἰλεῖς ζητείντη θεσμούς στὴν κοινωνία της Κονσταντινουπόλεως. διποτὲ τὸν ἔκαλεσε δῆ ἥρημόν της Βλαζίας του. Καρατζᾶς στὸ Βούκουρούποτι ὡς γραμματέα του. Ἀπὸ τὴν προτείνουσα αὐτὴν δὲ Αργυρόποτον ἔγραψαν δόλοκήρηη σειρὰ επιστολῶν στὴν ἀδελφὴν του κυρίαν Κορηνίαν Μαΐη γερο-στὶς ὅποιες περιγράφει τὶς ἐντυπωσίες του καὶ δινεῖ τελεία εἰ- κόνα τῆς κοινωνίας καὶ τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς ἔξειντο.

Στὸ Βουκούρεστι ὁ Ἀργυρόπουλος βρήκε τέλεια ἐξελληνισμένην τὴν αὐλὴν τῶν Βλάχων δισδόμαρον. Ὁ ἡγεμὼν Ιωάννης Καρατζᾶς τὸν ἐδεχθῆκε μὲν ὅλην τὴν ἀντηρή ἐθνικούτα ποὺ ἐντηφίζονται τὸν τέλεον, πρὸ τῶν διαν τὸν ἀπέστρεψε νά παριστάνταν Ρογοντάν σι γιορτὴ τιμητική Ἐλλήνων. Γράφει λοιπὸν ὁ Ἀργυρόπουλος :

«Ο ἐκλαμπρότατος αὐθέντης καὶ φίλος Ἰωάννης ὁ Καρατζᾶς οὐδὲν παρέλειπεν δύος ἐπιβάλλει τὴν ἐμὴν μετριότητα εἰς τὴν ἑκτίμησιν καὶ ὑπόληψιν τῶν ἐγχωρίων εὐγενῶν καὶ αὐθέντων».

Τὸ Ανάκτορον Ποδεοῦ εἰχε τότε κ' ἔνα πολὺ εὐφύγων διαιμέ-
ρισμα προώρισμένο γάρ τοις ἐπισήμοις ξένοις. Στὴ μεγάλη αἰδονό-
στολησμένη μεγαλοπετώσις, ἀπελθόντη τῇ φρεγῶν Καρατζᾶς τὸν ἄρ-
χοντα Ἀγρυπτούλον. Κατὰ τὴν ἐθνοτατικὴν οἱ ξένοι αρρών υπερβί-
νεται βαθεῖα, φύλωσε τὴν ἀρχὴν τῆς γονινῆς τοῦ, ἥγενος. Ἄλλ' ἐ-
καρατζᾶς δὲν ἀφήστη τὴν Ἐλλὰνα σοφά καὶ κλίνη, οὗτε ν' ἀπο-
σθήτη ὁ ἡγεμονικὸς ἑνδυμα. Ἄλλ' ενθὲ μόλις τὸν εἶδε νὰ μπονή στὶς
σιάλια, κατέβηκε ἀπὸ τὸ θύρων τοῦ ἀγράλιουσε, τὸν ἐφίλιον
δύναμιν φορεῖς καὶ παρουσιάζοντας τον στοὺς ἄλλους, εἰπε μὲ τὴ φρασεο-
λογία τῆς ἐποχῆς ἔσπειν:

— “Ο ἄντρες οὗτοι τα μάλα πολύτιμοι εἰσήνται. Ποιλάζις ἐστάθη πάλι καὶ έθαψαν τὴν ἔπιπερνην, τὰς γυνώντες του καὶ τὴν ἐπιμόνητη εἰσήγαγον τὴν λαλίαν. Τοιούτοις ἀνδρές τιμωροῦνται ήματα διὰ τῆς φύλαξ τουν, καὶ εἴθεν
οὐθένα νῦ φοτίση αὐτοῖς νῦ προσέρχονται καὶ πρὸς ήμας διανέμουνται τὰ αὐτά τουν.

Εξείν οποιος από την πρώτη στιγμή παρετήμοσε ότι Αργοναύτοις στο Βουκουρέστι ήταν δινή ή Αύλη ήταν σχεδόν Ελληνική άκοντα και αντοί οι Γρηγόριοι μάλισταν τέλεια. Ελληνικά και είχαν βαθιά έπηρεσθη από τό Ελληνικό πνεύμα. Οι περισσότεροι μάλιστα είχαν άλλαξει στο Ελληνικότερο και τά δυνατάτως.

Σὲ λαχώ έπιστολή του μίλει ὁ Ἀργηφόπουλος γιὰ τὶς ἔξερνες οἰκογένειες του Βουκουρεστίου. «Η ἀρχόντια οἰκογένεια του τοῦ βαβύδα» Μηρούσιος διαπρόσδικα αἴθουσα ἀνοικτὴ σὲ δύοντας τοὺς ἔξενους τοὺς περιγόνους ἀπὸ τὴν Βλαζία. Μέσα στὸ μέγαρο αὐτὸν ζούσαν – στολίδια ζωντανά – ἡ δυὸς κόρες τοῦ βαβύδα ἔξαιρες ὡμοριαῖς σπανίας μορφώσεως. Ἀπὸ τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες τοῦ Ιασίου ἔμφατική εντύπωσε τοῦ ἔκανεν τοῖς: «Η Αἰκατερίνη Σούντσου, η Δανιόντα Ραλλού Σούντους καὶ η Ροξάνη Σαμουράζου. Για τὴν δεύτερη λέει· „...μορφὴ ἐπάγος! Εἶνις ἀνάντονος νὰ ἐνθρεψῃ δύοσι πόδες τῆς νεάνιδα θυγατέρα τοῦ Σόντουνος, τὴν Ραλλού!“ Ή φύσις προχέρει τὰ δῶρα αὐτῆς ἐνίστε υπὲρ τὸ προσδοκητόν καὶ εἰς τὰ τοιάντη γενναϊτέρα της φύσεως ὄφειλει τὴν ὀφαλότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐμορφιάν του σώματος ἡ Ραλλού!»

Τα βράδια ή αρχοντικές οίκογένειες έμαζεύονταν στις οαλές του ημερογενών μεγάρων, όπου έπικαποντας άπολητη έλευθερία. «Ε' Ελληνική φωνή» γρούφει ή «Αργυρόπολης» είναι ή προτιμωμένη έντασθα. «Ομιλεῖται θώμας και ή Λατινική και ή Γαλλική, ή καν στα θώμας και την Ρουμανικήν και την Τουρκικήν. Έπι τού γιοταν και ενέγειρος φίλοι κυνηγοί Σαμουσκάρη τὸν οίκον άλιθητόν σαν ένωπον έμου δόλα με γλόσσαν τοῦ κόσμουν, πολλάκις δὲ μοι ήτο δύναντος να πλακαούσθων τὴν τοιαύτην συνδέσμουν. Παρετήρησα θώμας δὲ πανταχοῦ ἐπικρατεῖ ή ωραία «Ελληνική φωνή» καὶ διὰ αὐτῆς δῆλον ιδού μόνον οἱ ενέγειροι βούρια πῆται Τούρκαις, ἀλλὰ καὶ αἱ σύνγοιοι καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν. Στάλλονται δὲ καὶ «Ελληνικά ἄσπατα, καὶ δὲ κύριος Ἀθανάσιος Χωτόπολην τοιούτην έπιπλωτα σύμβολα δύσποτα μεταναστεύονται καὶ στεγανώνται».

κουφεστώς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, στήν προτεύουσα τῆς Βλαχίας ὑπῆρχεν δύο θέατρα. Τὸ ἔνα ἦταν τὸ Ἡμερονό, σὲ μιὰ ἀλέπαντη σάλα τοῦ μεγάρου. Η σάλα ήτο κυκλική, τὸ βάθος της, χωρισμένη ἀπότελος τῇ σκηνῇ. Στὸ θέατρο αὐτῷ ἐγίνοντο πολὺ συχνά συναυλίες, ὥρινες πάλι, ταχιδαμάτισμούντος καὶ καμπάνια φορά και πασατίστας κουφιδούμενος ἀπό ζένους, πεσατικούς καὶ θάσους.

ταῦτα οὐδεὶς κοινώπευτος από τούς τούς, περισσότερος θάνατος·
Τὸ θέατρο ἀπό τὸ ἐπάγκιο στα 1803, μᾶλλον αὐτὸν ὁ Πολωνός
ἔχει τενόντος Πονελόφσκον ἐγνωμονίους στή σημῆνη.

Τὸ δέκατο θέατρο τοῦ Βουκουρεστίου ἔταν στὴ θεσσαλονίκη.
μέσα σ' ἓννα ωραῖο κήπο. Μπροσσός καλύπτεα νὰ τῇ κανεῖς δῆτι ἐ^ν
ταν ἔννα εἰδος καφεσταντάν. Στὸ θέατρο ἀπό λοιπον μὲ τὴν ἑ-
κατούν τῶν ἔστον τοὺς ἔγιναν γιὰ τὰ γενεθλία τοῦ ἡγεμόνος Κα-
ρατζά καὶ τὴν αφιξῆ του επιστροφῆ απετάσαμενον τῆς ΥΨ. Πληνῆς
Νετζίτη—εδόθη καὶ μᾶλλον περιεγοτάτη παράστασις :

Τὸ θεάτρῳ Ποδοσοὶ ἤταν στὸ βάθος τοῦ κηποῦ καὶ εἶχε τὸ σχέδιο τῶν ἄγκων Ἑλληνικῶν θεάτρων. Στὸ φόρτον τοῦ ἦταν μά ψευδή σπηλιῶν, γύψῳ καθίσματα, καὶ ποτὲ πίσω μά σειρὰ καφάσια γιὰ τις οἰκογένεις τῶν Τούρκων. «Τὰ καφάσια ταῦτα πάντοτε μένουν κλειστά — γάρφαι τὸ Ἀγνωρόπονοις — δύοτες ἡ τέχνη τοῦ θεάτρου δὲν εἶναι ἐπαγγελμάς διὰ τὸ Τούρκον, οὐτε ἀρεστὴ εἰς τὴν βραβεύμενήν του φύσιν».

‘Η παράστασις ἐδόθη στὰς 7 Ιανουαρίου 1810. Τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος εἶχαν μουρασθῆ στοὺς μαθητάς τοῦ σχολείου τοῦ Βουκουρεστίου, τῆς Ἀκαδημίας, ὅπως ἔλέγονταν.

Τὸ δῶμα εἶχε τὸν τίτλον «Ο Φωκιόν», πάνεται δὲ ὅτι ή υπόθεσις του ἦταν παρεμβολὴ ἀπὸ τὴν περιπτειώδη ζωὴ τοῦ ἀρχαίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ενεπει λόνδιαφέρουσα η σκετική ἔξιστοριστος του Ἀργυροποτίου, ἀλόμη και για τὴν γλώσσα ποὺ ἔγραφαν ὅ λόγιον τῆς ἐποχῆς ἔζειντο :

« Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ἐδόθη, εἰς τιμὴν τοῦ ἐκλαμπροτάτου αὐθέντου καὶ τοῦ ἐνδιξωτάτου ἀπεσταλμένου τῆς Πύλης μιὰ ὁραία

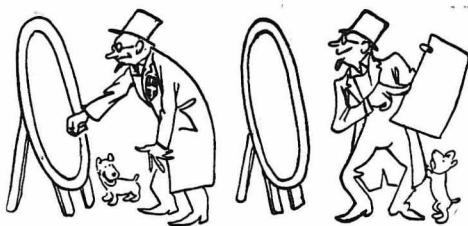
σιτίκων υπεροχήσαν οι μαθητές της Ἀκαδημίας τοῦ Ἀνθέτου, πάντες με ταῦτα περισσότερος ἐπιτύχιας ἐνεργάκωσαν τ' ἀρχαὶνα ταῦτα ὑποδείγματα. Ὁ Φωκίων, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν δόπιον ἐρίσει πρὸς τὸν Μελανίων, ἐνόμιζα ὡς εἴδει πλάνηδρων πραγματικὸς ἔξαγωμένον καὶ ἔτοιμον γὰρ προφῆτη εἰς κακονογίαν! Διὸ ἐγκαρδίως ἐπεδοκίμασα τὸν νεανίν τὸν ὑποδυόμενον τὸ πρόσωπον τούτο καὶ συνεργάλευσα αὐτῷ τὴν ἐπιμείνην εἰς τὴν τέχνην τὴν οὐρανικήν, ἵνα καλύπται ἵνα διαπρέψῃ. Εἶναι δὲ καὶ οὗτος μαθητής καὶ οὐρανομάζεται Φωτί-

δῆς, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ τὸν Μελανίωνα ὑποκριθεῖς θεῖς Μουνδανιώτης·
«Καὶ τώρα, ἀδελφή μου πολυφίλοτάς, ἀκούσον ταῦτα, τὸ
ὅποιον πρέπει νὰ φύλαξες ἔγκαρδον». Ἐν τῷ δράματι ἀφονοῦ
ήσαν οἱ ὑπαντιγοῦ καὶ αἱ προβλέψεις καὶ προφητεῖαι τοῦ κατὰ
Ἄναστασεως τοῦ Φωμαϊκοῦ γένοντος, περὶ ἀποτινάχειας τοῦ κατὰ
Θιλιπτικοῦ ἥνγου τῶν Ἀγαράνων. «Ἡ ὑπόδυσμένη τὴν Ἀνθίνην
πηγὴν ἀντεπορούσσειε ἀντὴν τὴν καταδεδουλωμένην Ἐλλάδα, καὶ
ἡ πονήσας τὸ ἔργον ἐξέφερε δὶ αὐτῆς ὠδαῖς καὶ παραρμητικά
λόγια, τὰ οποῖα εἰλόποιναν τὰ ψυχάς. Ελόντα παρ' ἡμῖν δικρινόν-

τας ὄφθαλμούς καὶ ἐγὼ αὐτὸς συνείχον τὴν καρδίαν μου.

>Εἶναι διώς παράφρων τοῦτο καὶ ἐπερπετεῖ νὰ καταγιασθῇ ὁ ἔθνικὸς πόθος ἐν κοινῇ καὶ δημοσίᾳ συναθροίσει, ἐκθετούντος οὐτῷ εἰς κύινδυνον τοὺς παρισταμένους. ‘Ο Φωκίων, ὑποβαμμένα ἔχον τὰ βλέψαρα, κατὰ τὸ ἀγάπαιον, τόσον ἐδάκηνεν ὡςτε θαρρῇ νὰ καταρρεύσῃ μετὰ δακρύων, ἢ δὲ ποδήσης ἐσθῆτος τῆς Ἀνθίπητης, ἐσχίσθη περὶ τὸ στῆθος ἐκ τῆς δρμῆς μεθ’ ἥς δὲ ποδινόμενος μαθητὴ ἐκτύπησε τὰς κείσας, εἰς δείγμα τῆς ἐπι- δυνείας ἀπελπισίας.

”Ο ἔκλαυτος αὐθέντης δις ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα, ἐλάσσον τὸν Φωτιδήν καὶ ἐπεδικιάσας μὲν τὴν τέχνην αὐτοῦ, συμφώνων πρὸς τὰς πληρωφορίας, τὰς ποιας εἰχει λάβει, κατέκμινεν ὅμως αὐτότητῶς τὴν διαγορήν του, ἥτις ἔξεπενετεί εἰς κινδύνον ὅχι μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ και τὴν σολῆνα και τὴν μαθητείαν. Καὶ οὐα γάλωστης πατρικής και τὴν ἡμέουν ἐτέβαλλεν αὐτῷ συ-

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

I

Τούτο τὸ μικρόντακο, τὸν βιωλήη τ' ἀγόνι,
τὸ λουζάν τὸ χτενίζαν σ' τὸ δασκαλὸ τὸ στέλνον
τὸ καρτερεῖν γ' δασκαλὸς μὲ μὶ ἀσημένια βέργα
τὸ καρτερεῖν ἡ δασκαλός μὲ δυν κλινώνα μοσοῦ:

— Παιδί μου ποῦ' ν' τὰ γράμματα, παιδί μου ποῦν ὅ νοῦς σου;

— Τὰ γράμματα 'νε 'στο χαρτί κι' νόνδης μου πέρα-πέρα
πέρα-πέρα κι' ἀντίπερα, πέρα στὶς μανιφατίας
πέρχοντα τὰ μάτια σάν ελῆξ, τὰ φρύδια σάν γατάρια
πούχοντα και τὰ ξανθά μαλλιά παράντα πέντε πήγες!

II

Τούτα τὰ ψηλὴ τὰ σπίτια, τὰ μαριμαρούσιονένα,
ποὺ κάθεται ὁ νιούτιος μὲ τὴν περδικοπούλα'
σ' τὰ γόνατα τὴν καράτασε σ' τὰ μάτια τὴν ἔτηρα.
— Κόρη μ' ἀνησυχητεῖ μὲν ἡσαΐη μὲν κι' ώνορη
πάρος χτενίν νὰ κτενιστῆς και γυαλί νὰ γαλιοτῆς,
να βγῆς σ' τὸ μεσοχώριο σ' τὸν πέρα μαζαλᾶ,
νά κάμης Τούρκους νά σαροῦν, λεφτές νά πλαντάζουν,
νά κάμης τὸν κοταμάτηση νά γάστη τὰ δευτέρηα
νά κάμης τὸν πυρωτήγερο νά γάστη τὰ χαρτία του,
νά κάμης τὸν πυρωτόπαττα νά κάστη τὸ πετραχήλι!

νοχὴν τῶν πόσθιων δι' ἄλλον ἐπικαιρότερον χρόνον.

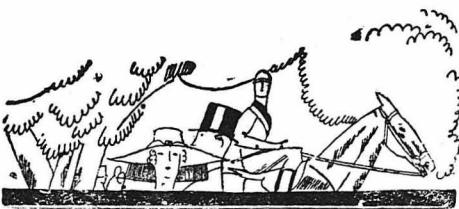
Απὸ τὸ γράμμα αὐτὸν τὸν 'Αργονοτοῦν μούροιμε νὰ συμπενύμενοι ἀσφαλῶς ὅτι αὐτὴν ἡ πνεύμη ή πρότιτος 'Ελλήνης παράστασις στὸν Βουκουρέστη, και ἐποιέννος ὅτι ὁ πρότιτος 'Ελλήνης πρωταγωνιστῆς είνε τὸ μαθητής Φοιτητής.

Ποίος ὅμως ὁ συγγραφεὺς τοῦ δράματος; Οἱ ἑρευνηταὶ τῆς ιστορίας τοῦ 'Ελληνικοῦ Θεάτρου ἀνέκαλληνταν τὸ δυνατὸν τοῦ μᾶλλον τὰ δυνάτα του. Είπεν τὸ θεόδοντος Μυτιλήνας, ἡ Ἀλκαίος ἡ Λέσβιος. 'Ηταν και ἀπέν τοῦ μαθητῆς τῆς Σχολῆς, ψυχὴν θεομή, γεμάτη πατριωτισμῷ. 'Αργοτέρα, στὰ 1818, ἀνέβηκε στὴ σκηνὴν και ὡς ἰθυτούς καὶ ἐπαύεις πολλοὺς γόρτον. Μαζὶ τοῦ ἀνέβηκε στὴ σκηνὴν και ἡ γεαγή γυναῖκας τοῦ Μήργου. Μόλις ἔγινε γνωστὴ στὸν Βουκουρέστη ἡ κηρύξη τῆς 'Ελλήνης 'Επαναστάσεως, ὁ ἐνθουσιώδης συγγραφεὺς και πατριωτής κατέβηκε στὸν Εὔλαδα, ἐπήρε στὰ Ψαρά, ὅπου ὁ ναυάρχος 'Αποστόλης τὸν προσέλαβε γραμματεῖα του. 'Ο Ἀλκαίος ἐλαύη μέρος σε ὅλες τὶς ναυμαχίες τοῦ 'Αποστόλη, παρευρέθη και στὴν τραγικὴ καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν, ἐπολέμησε γενναίᾳ, πληράθηκε και σώθηκε πολυμπτώντας. 'Αργότερα, στὰ 1824, βρίσκουμε τὸν 'Αλκαίο τὸν Ναύπλιον νε ἐξοπλίζει σῶμα γιὰ τὴν Κοήτη. Μὲ τὸ ίδιο σπατιωτικὸ σῶμα ἐπήρε στὴ Χίο, διότι πληγώθηκε στὸ κέρω. Στὰ 1832 ἀγώνιστηκε ὡς τα και τα και ἡ ἀγόρτεια στὸν Κρεκζώνη. Μετὰ τὴν κατάπτωσι τῶν ἐμφύλιων παραχών, κατέστη στὴν τετάρτη ταξὶ τῆς Φάλαγγος, στὸ μητρόπολο τῆς ὁποίας φέρεται ὑπὲρ. 522.

Αργότερα τὸν βλέπουμε στὴ Σάμο, δικια πεια ὡς ἀγωνιστήν, ἀλλὰ πάλι ὡς δημαρτικὸν συγγραφέα και ἡθοτούόν. Τέλος, στὰ 1834, ἔχεται στὸ 'Αργονοτοῦν τὴν ἀπόκαισι νὰ ἐγκατασταθῇ διοικούς στὴν ἐλεύθερην Ἑλλάδα και νὰ δημιουργήσῃ δηνικὸ θέατρο. Δυστυχῶς το μικρόβιο τῆς πολιτικῆς δὲν τὸν ἀφήνει πάνω. Ανακατεύεται στὶς πολιτικές διαμάχες, μὲ τὸ μέρος τῶν ἀντικαποδιστριακῶν και ἐτοι δημιουργεῖ ἔχθροτες ἐναντίον του.

Οἱ Ἀλκαίοις πέθανεν θάνατον τραγικό: Τὴν ἥμερα ποὺ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς τῆς κατοχῆς ἐξώρυξε ἀπὸ τὸν ἴστορικὸ στρατῶν τοῦ 'Αργονοτοῦς και ἐσφαξεν ποφόδην και μὲ λύστει πολλοὺς ἀθνάνους κατοίκους τῆς πόλεως, ὁ Ἀλκαίος ἔτυχε νὰ γευματίζῃ μὲ διάφορους φίλους. Οἱ συμποτασταὶ, δηλοὶ ἐνθουσιώδεις δημοτιδέατες, ἤταν στεφανωμένοι μὲ ἄνθη, ἔπιναν και ἐτραγουδούσαν ἀνταργάσιστο. 'Εξαφάναστη μὲ μάρτινη έκεινη συνοικία, κοντά στὸ φρούριο, ἔφτασε ἔνα μπουλούκι ἔξαγωγέων Γάλλων, ἐπήρε στὸ χαρούμενο σύντι και κατέσφαξε τὸν Ἀλκαίο και δύος τοὺς φίλους του. 'Ο Ἀλκαίος ἐτάφη στὸν περιβόλο τῆς ἐκκλησίας Ιωάννου τοῦ Προδρόμου.

Ο Παλαιός

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

· Η ἀφηρημάδα τοῦ Ρούτεν

Ο διάσημος γάλλος γλύπτης Αρηγονοτοῦς Ρούτεν φημιζόταν γιὰ τὴν κλασικὴ ἀρρηγημάδα του, νη δοτία πρέπει ν' ἀποδοθῇ στὴν ἐ-εισαρτικὴ προσπίλωση του ποὺ πόρος τὴν τέχνη.

Μια μέρα βρισκόταν στὸ ἀτελέιε του και καμάρωνε ἓνα ἀτέλειωτο ἄσθμα τὸ άσθμα τὸ έργο του, ἵνα γνωκεῖτο γιννό, στὸ δοτὸ ἐπίφερε πολλὲς διορθώσεις. 'Ηταν ὀλόρλιδος ἀφοισιωμένος στὴ δουλεία του, τόσο πολὺ μάλιστα, ώστε δὲν ἀντελήηθε πώς μπήκε μέσος της περίφρωμος χρονεύτη Ιαπωνίας Δούνγκα. Ή γνωστή στους 'Αθηναίοντος θαυμάσια τοῦ ἀρχαιοτέρου καλλιτέλους, η δοτία βρήκε τελευταίως τραγικὸ θά-

νατο. 'Η Ιαπωνία ηταν φίλη τοῦ Ρούτεν και κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε στὸ Παρίσι, περνούσε ἀπὸ τὸ ἀτελέιε του νη τὸν δῆμο. 'Ετοι κι' ἐ-εισενή τη μέρα, βρεθῆκε στὸ ἐργαστήριο του, τὴ στιγμὴ ἀρχιβλώσης ποὺ ὁ μεγάλος γλύπτης διόρθωνε τὸ έργο του, πλάνοντας μὲ τὰ χοντρὰ και γνωματένα δάχτυλα τοῦ τόμαλο περάσμα πηρο.

'Η Ιαπωνία ηταν τὸν γιασεόταν τὸν ἐργασία του. Μά διανήκαν πλούσιος τὸ μισοτελείωναν ἄγαλμα, γιὰ νὰ τὸ δῆμοντερε ἀπὸ κοντά, ὁ Ρούτεν ἐγελάπτηκε και, καθὼς ἡ χρονεύτηρας ἤταν τευμένη σὰν ἄρχαιος 'Ελλήνινδα, μὲ τὸν πλατιστὸ ποδῆρον γιτώνει και τὸ μάλιστα τοῦ! Και τὴν ἐργασία ποὺ ἔκανε πρὸς ἀπὸ λίγο στὸ πήλινο πρόπλασμα του ἔξαρκουσινόντες νὰ τὴν κάνην πομπανό παντον... στὸ ζωτανὸ σῶμα τῆς Δούνγκας, ζητώντας νὰ φραμάρη δηλαδὴ δυνατὰ τοῦς ὅμοιους της, τὰ ζέρια της, τὰ ποδιά της... Και μόνο διαν τὸν Δούνγκαν ἐκτίνει τὶς φρονές, ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ προσενόντας στὸ κορμό της οἱ κάθε ἀλλο παρὰ τρυφερές θω-πειες τοῦ Ρούτεν, τότε μονάχα ὁ ἀφηρημένος γλύπτης στατικής πατάλιας τοῦ θάνατος του και ἔσπευσε νὰ τὶς ζητήσῃ συγγόνημη.

Τι μᾶς κοστίζουν ή γυναῖκες

"Ενας 'Αμερικανός, ο καθηγητής Β. Λήμπιτ, σιγγραφεὺς πολλῶν έγγειων περὶ κοινωνολογίας, δημοισιευτος τελευταῖας σὲ μια μεγάλη 'Αμερικανικὴ ἐπιτελώφωρη' ἀποτελέσματα μιᾶς ενδείας μελέτης ποὺ ἔκανε πάνω στὸ φλέγον δημότημα τῶν γυναικῶν.

'Ἄπο τη μελέτη αὐτῆς, ποὺ συνδεύεται μὲ στατιστικοὺς πίνακας, φαίνεται καθαρώτατα πὼς στὴν Ἐύποτη και στὴν 'Αμερική, τὸ ποὺ ἀπορθῇ πρᾶγμα γιὰ ἔναν δημότη.

Στὴν Ουγκάντα, γράφει ο καθηγητής Λήμπιτ, στοιχεῖσι σ' ἔναν ἄνθρωπο, δισ και τρεις τάριχοι, και στὸ Κονγκόταν ὅσο και ἔνα γονινούντα. Οι Κάρφοι διαν πέργον μιὰ γυναίκα δίνοντα στὸν πεθέρο τους ὅχτη ἀγέλαδες και οἱ Τάταροι μονάχα λίγο... βούτωρο.

Στὴ Βεγγάλη, μὲ κάμπτος δέρματα ἀγρίων ζώων, μπορεῖ γιὰ ἔχην κανεὶς εφ' ὃντος ζώης μιὰ γυναίκα. 'Αν μάλιστα πάιε στὶς 'Αρ-κτικὲς χώρες, στὸν 'Εσσιμούδα, δηδού δομὲς τοὺς κατέρρη τὴν κόρη του, και ὁ ἀντρας τη γυναίκα του μονάχα γιὰ λίγο καπνό! ...

Μὲ δύο λόγια, στὶς κῶρες τὶς διλγύτερο πολιτισμένες η γυναῖκα είνεται στὸ φθινόπερο εἰδος.

Δὲν συμβαίνεις ὅμως τὸ δύο-δυστυχῶς! 'Ο 'Αμερικανός καθηγητής ποὺ ἀναφέρειε παρεύτων, ἀποδεινών, μὲ ἀπατημάγα της ἐπιχειρημάτων, δια τὸν δῆμος σὲ τοναλέτες η μέσον διατροφῆς.

Αὐτὸ δειγνύει δηλαδὴ δητὶ δησο ποὺ πολιτισμένοι, τόσο και ποὺ δυστυχεῖς είνε οι ἀνθρωποι.

'Ακαδημίας κακμάτως γιὰ τῶν παπαγάλωνσις!

Στὰ ἐπατομμύρια τῶν σχολῶν ποὺ ὑπάρχουν σῆμαρα στὸν κόσμο γιὰ κάθε κλάδο τῆς ἀνθρώπουν γιώσεως, προστεῖθη τελευταῖος και μια ἀλλή σχολὴ, η προτοτυπότερη ἀπὸ δοσες ἔχει νὰ τελευτήσῃ τὸν πατέρα της φίλους του. Μάζεψε λοιπὸν ποὺ καισοῦν μικρούς πεντα-κούσιους παπαγάλους... γιὰ νὰ τοὺς μάθῃ νὰ τραγούδουν.

'Ηδη ὁ ἐρευνητός 'Αμερικανός, κατήγορος πλέον ἔναν ὀλόληπρο κορό ποὺ παπαγάλους, ποὺ τραγούδουν στὴν ἐντέλεια διάφορες ψεύτες, κωρίς νὰ παταγάλουν καθόλικον.

Οι ζωόφιλοι ποὺ παφακολούνθησαν τὴν πώτη παπαγάλουσαννα-λία, διατείνονται δητὶ ποτὲ δὲν ἀκουσαν μελωδιώτερες φωνές! ...